

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo 13 **Datum** 14. 6. 2012

Skupina divadla DHNP **Vaše jméno** Michaela Malčíková

Demografické údaje o respondentovi

Věk 29 **Pohlaví** žena

Studium vystudovaná VŠE **Povolání** Centrum pro výzkum neziskového sektoru

Poznámky

Tak já začnu takovými těmi úplně základními záležitostmi jako věk, studium, povolání a řekněme třeba i rodinné zázemí?

Jo, dobře. Takže 29. Pak bylo co? Věk, povolání, studium? Povolání – dělám v Centru pro výzkum neziskového sektoru a dělám tam ekonomickou manažerku, informační specialistku, koordinátorku a občas nějakou třeba analýzu statistickou. Takže všechno možný.

Vystudováno?

Vystudovala jsem mezinárodní obchod v Praze na Vysoké škole ekonomické.

Jak to, že tě to zaválo z Prahy do Brna?

No já jsem ze Zaječí. A já jsem šla do Prahy s tím, že tam stejně nechcu dlouho byt. Nakonec jsem tam zůstala asi osm roků. No a tím zároveň zodpovím ten rodinný stav. Su vdaná, ale budu se rozvádět. A vzala jsem si právě jednoho Palestince, kterej žije v Sýrii, takže já jsem pak z Prahy odešla do Sýrie a potom jsem se vrátila do Brna, protože já jsem už do Prahy nechtěla a Brno je furt dost velký na to, aby to tady zvládl cizinec. A nezvládl. (smích) No a líbilo se mu víc v Praze, nakonec je ve Španělsku. Ale to je jako úplně jedno, to strašně odbočuju. Já jsem říkala, že su ukecaná. No a tak jsem šla do Brna, hledala jsem si tady práci a zkoušela jsem neziskovky. No a to Centrum pro výzkum neziskového sektoru, to jsem jako úplně nečekala, že nebudu dělat jako v nějaké neziskové organizaci přímo, ale jako vyloženě pomáhat s nějakou sociální činností. Ale jako je to zajímavá práce a takže su ráda, že tam su a je to v neziskovém sektoru, takže mám, co jsem chtěla.

To je pěkný. Když máš volný čas, jak ho trávíš, čemu se věnuješ?

Tak nejradši chodím do hospody nebo do divadla. Nemám vůbec ráda sport. Takže většinou, když už nikam nejdu ven, tak to strávím s knížkou. Knížky nebo nějaký rozhlasový hry, divadlo a sem tak kino, ale to jako hodně málo, to si je radši stáhnu, abych měla na to divadlo.

Nějaké galerie, výstavy, muzea?

No to už jsem dlouho nebyla, domlouvaly jsme se s kamarádkou, že bysme měly někam zajít. Já jsem hodně v Praze chodila, už jsem to měla zmapovaný, ale tady v Brně jako člověk vidí ty různé reklamy, billboardy, ale já nevím, jestli se mi zrovna na to chce, jaký to bude a nemám zatím moc zkušenost s těma výstavama. A protože teď hodně jako se věnuju rekonstrukci bytu, tak já vlastně o víkendech jsem doma v Zaječí nebo jedu do Prahy za kamarádama nebo rekonstruuju ten byt, takže zůstanu v Brně a v týdně nemám čas tam dojít. Jako dojít na výstavu v šest hodin, to už budou mít zavřený.

Takže z hlediska toho množství času moc jako toho volného času není, aby se dalo investovat.

No on by i byl, ale ten byt to strašně žere. A je to asi hlavně tím, protože poslední rok jsem ten kulturní život omezila, barskdy bych i někam šla, ale říkám si, hele fakt toto musím dodělat, už to dělám měsíc.

Když se to vezme třeba za poslední měsíc jsi byla kde?

V lednu jsme měli uzávěrku, tak tam nic. Ale teď jsem byla s mojí kamarádkou Simonou Škarabelovou minulý týden na koncertě v Besedním domě. To byla zrovna vážná hudba a bylo to zadarmo, protože Simona měla lístky, protože dělá na Masaryčce a bylo to k výročí založení Masarykovy univerzity. A to je za celej leden všechno. Teda v lednu jsem si stáhla docela dost dobrých rozhlasových her, takže jsem tak u toho různě natírala věci po bytě. No a zítra jdeme do Divadla u Stolu na Teď na krk oprátku ti věší. A prosinec je daleko, byly vánoce, silvestr a předvánoční shon, a taky takový blbý pracovní období a ještě jsem byla nemocná. Ale je fakt, že v divadle jsem tento měsíc na ničem nebyla a minulý měsíc jsem na něčem byla... Kdo ví, jestli nemám v kabelce ještě lístky. Já si taky nic nepamatuju. Jo a ještě To léto, to jsme byly taky v lednu, to bylo devátýho, teď jsem si na to vzpomněla. To léto, už jsem viděla, když byl tady v Huse

ten divadelní maraton a tak nás to nadchlo, t jsem byla právě se Simonou opět a to jsem si říkaly, že musíme rozhodně na to vzít kamarádky a to jsme s nima byly právě v lednu. A to jsem si myslela, že jsem nebyla v lednu vůbec nikde. A v prosinci, no to půjde asi tak jak s tím lednem. (smích) No jako někde jsme byly, no ale, většinou je to sem do Husy.

Ale když se to shrne, tak je to tak jednou za 14 dní, jednou do měsíce?

No většinou aspoň dvakrát do měsíce. A když se zadaří, tak i víckrát, ale to právě ten prosinec a leden, to je takový hektický období, kór když člověk dělá nějaký finance. Takže to není moc času, navíc jsem v zimě furt nemocná. No spíš je fakt, že asi tak na jaře a na podzim.

Tys zmínila, že navštěvuješ nejčastěji Husu, navštěvuješ i nějaká jiná divadla?

No, jsem si dala takový závazek, že budu chodit do HaDivadla na Listování, protože jsem tam jednou byla a strašně se mi to líbilo, a pak už jsem tam od té doby nebyla. A pak jsem se dívala, že bych šla a už jsem tam to Listování neviděla. A já jsem v Brně vlastně tak rok a dva měsíce možná, takže já jsem si tak jako vyzkoušela tu Husu a strašně se mi tady líbí, takže nejvíc chodím sem. I to Divadlo U stolu, ale furt si říkám, že bych chtěla zajít na Stadion do Buranteatru. A naši mají strašně rádi muzikály, takže chodím i do Městského, to já moc ráda nemám, ale chodím s nima. Ale už jsem teď taky nějakou dobu nebyla. Asi jsem se minule netvářila moc nadšeně. (smích)

Kdo tě třeba dovedl do Husy nebo tys našla Husu sama?

No já jsem o Huse věděla tak nějak vždycky. Už když jsem byla v Praze, tak jsme šli občas na nějaký představení Husy. No to vlastně kromě Městského divadla a ještě teda Janáčkovo. Ale než jsem přišla do Brna, tak jsem tady nikdy v žádném jiným divadle nebyla. Zrovna do toho Janáčkova sama nevím, proč nechodím. Protože třeba balet nebo operu, bych si klidně dala.

Co třeba činohra, Mahenka?

Jo, to vlastně, tam jsem taky několikrát byla, ale ne, co jsem teď v Brně. To je pořád Husa, Husa, DUS.

Podle čeho vybíráš, na co půjdeš do Husy?

No většinou si proklikám program. Přečtu si o těch hrách a řeknu si, to bych teda chtěla vidět, občas si řeknu, to bych teda nechtěla vidět. A někdy třeba někdo z kamarádů na něčem byl, co mě třeba vůbec nezaujalo, když jsem si o tom přečetla a nakonec třeba je to dobrý. Ale takhle jako kdybych měla konkrétně zmínit ty hry, tak to teda vůbec nevím. Třeba jsem nikdy nechtěla jít na Baletky, protože to je přesně, když jsem si o tom přečetla, to jsem si taky myslela, že si na nic nevzpomenu, když jsem si o Baletkách přečetla, tak jsem si říkala, to je přesně to, co bych nechtěla vidět, nějaký ženský problémy, na to kašlu. Ale nakonec jsem slyšela, že je to fakt dobrý, a tak jsem na to šla a byla to fakt sranda, bylo to fakt dobrý.

Takže si přečteš ty anotace, sleduješ třeba ty tvůrce, třeba kdo to režíruje?

Sleduju, ale strašně rychle na to zapomenu, takže já potom vůbec nevím, co od koho vůbec bylo. A tak to mám i s filmama. Třeba jako vím, že nějaký režisér má film, který se mi fakt líbil, tak si vyhledám od něho další filmy, no a za chvíli si už nepamatuju, kdo ten film dělal, ale podívám se většinou na víc těch věcí, takže jako podle tvůrců si moc nevybírám. Ale třeba Sedláček, ale spíš ti zahraniční. Ale strašně mě to baví hledat, dozvědět se o tom režisérovi třeba strašně moc, ale pak přemýšlím, jak se jmenoval ten který film a kdo ho natočil.

Sleduješ třeba i působení herců?

No tak jako, že bych na nějaký film šla vyloženě kvůli nějakému hercovi, to asi ne. Tak to jsem mívala dřív. To jsem tak chodila do Divadla v Celetné, do Kašpara. To jsem chodila, teď nevím, jestli řeknu správně to jméno, myslím Martin Hoffman. Ježiš, to byl strašnej název té hry, Rosenkranc a Guildenstern jsou mrtví. Tam se mi strašně líbil, a pak jsem chodila na všechno v čem

hrál. A od té doby to tak podle těch herců moc neřeším.

Takže třeba nesleduješ, že hostují i v jiných divadlech po Brně nebo někde v těch filmech? Jsi třeba zmínila Sedláčka.

No tak zrovna ten Sedláček, kdo by to byl řekl, člověk třeba začne chodit zrovna do Husy a zjistí, že tam ti herci jsou odtud. (smích) Ale teď už je to tak, že znám ty herce. Teď už když vidím, já nemám televizi doma, takže když si stáhnou nějakou film nebo když vidím upoutávku, tak si řeknu, ježiš, to je taková známá herečka tady v Huse a já ji mám strašně ráda, no Eva Vrbková, jasně, tak tu jsem zrovna nedávno viděla nějakou upoutávku na Rodina je základ státu. A jsem si říkala, no jo, Eva Vrbková, tu znám a potom vlastně hraje i v těch Sedláčkových filmech, Muži v říji. Tak je to jako příjemný. Ale to jsem měla vždycky radost, i když jsem chodila třeba jako v Praze a znala jsem některý ty herce jenom v divadle, a pak jsem je viděla ve filmu, tak jsem měla třeba radost a říkala jsem si jo, tady tu herečku mám ráda, teď bude hrát tady v tom filmu, tak to bude určitě dobrý, člověk to trochu hodnotí. Ale ne že bych měla třeba někoho vyloženě oblíbeného nebo neoblíbeného a chtěla na to jít, protože tam hraje, tak to zas tak nemám.

Třeba když to srovnáš divadlo a film, tak když vidíš nějakou tu ukázkou, tak už máš na toho herce nějaká očekávání, vidělas ho třeba ve třech inscenacích, tak teď bude hrát v tomto filmu nějak. Překvapí tě to, když je jiný?

Tak třeba Eva Vrbková mi právě připadne, že hraje pokaždé úplně jinak. Takže ono asi těžko říct, já si myslím, že je to o tom herci. Někteří něco, co mají v sobě, tak dávají v podstatě do všech těch rolí a někdo je takovej všestrannej. No tak vlastně, co jsem tady jmenovala, tak Eva Vrbková, tak ta je v každém filmu i divadle jiná. A nebo třeba Budař, já ho znám až z televize, to jsem nikdy v divadle neviděla a člověk by asi očekával, že všechny jeho role budou komický a pak třeba nejsou.

Myslíš si, že je to divadlo, přímo jako Husa něčím specifické vůči jiným divadlům?

Tak ve srovnání třeba s Městským je to nebe a dudy. Tak asi jo, určitě, nevím jak je to specifický oproti jiným divadlům nebo Národnímu v Praze nebo víceméně oproti všem těm pražským, do kterých jsem chodila. Nevím, jak bych měla popsat čím, asi že je to takový ty velký divadla přece jen musí počítat s tím asi, že potřebují nalákat hodně diváků, takže jako musí nalákat nějak ty masy. Já si tím teda jako nejsem jistá, já jako masa chodím do Husy a zase jiná masa bude chodit do Městského. Ale jsem si úplně jistá, že třeba naši, kteří chodí strašně rádi do toho Městského, že bych je na většinu představení v Huse vůbec nemohla vzít. Nevím přesně, čím to je. Teď já to nechci nějak strašně generačně odlišovat nebo odlišovat na kdo je masa a kdo není masa, já to strašně nemám ráda, ale přitom znám jako lidi i ve věku našich, co chodí do Husy, ale třeba mí rodiče už nechtějí něco zas tak složitěho na přemýšlení. Nevím, jak to mám posoudit, ale u toho, na co chodí, se člověk moc nezamyslí. Ale třeba je tam dobrá činohra, já nevím. To jako zas fakt nevím, to já zase nechci shazovat Městský divadlo.

A když to vezmeš podle sebe. Čím je pro tebe specifické, proč si vybereš Husu?

Protože jsou tady ty představení takový neotřelý, takový zajímavý, nový, zvláštní, jedinečný, ale já ráda zajdu i do toho Městského třeba s těma našima nebo na ten muzikál, kterej nemám ráda. Ale furt si říkám, že mě to může překvapit, ale já právě nevím, třeba by se mi líbilo i na činohře a třeba chodím do té Husy jen protože je to pro mě zvyk, že je to zvyk jako hezkej, tady se mi líbí.

Na co bys nalákala cizího člověka, jak bys mu zprostředkovala ten svůj pocit, jak se tu cítíš, co bys mu sdělila, že tady může najít v tom divadle?

Tak nad tím jsem nikdy nepřemýšlela. Mám teď docela čerstvý zážitek s tím, že jsem přemýšlela, jak dostat naše do Husy, já si myslím, že už mají rádi to své pohodlí, že dojdou na to svoje místo, mají lístek na určitý místo a ne že půjdou do Husy, kde nakonec možná skončí na polštářku, to je představení od představení, ale člověk to nemá úplně jistý. No ale přesto jsem si říkala, Balada pro banditu, je to perfektní, že dostali lístky na Baladu na vánoce a půjdou na konci února a já jsem si

jistá tím, že se jim to bude líbit, ale možná mám i strach z toho, jak zvládnou jako výběr těch sedadel, aby nakonec třeba vůbec neseděli vedle sebe, to by naši nepřežili. Jako když dojdou brzo, tak si myslím, že to nehrozí, ale to by bylo na co nenalákat. A na co nalákat? Prostě na to, že jsou tady ty představení dobré. Jako mně se nezadařilo za celý rok asi jednou, to byla nějaká improvizace, Jirka Kniha 2+1, to se mi nelíbilo. Michal Dalecký a ten druhý, to já nevím, jestli je to jen můj pocit, ale já si myslím, že možná ještě nejsou tak zralí, aby dělali improvizaci. Mně to přišlo strašně trapný, takovej ten pocit, jak se stydím za ty herce a já to strašně nemám ráda. Mně je jich pak líto. To se mi fakt nelíbilo.

Vzpomeneš si, co se ti fakt líbilo?

Úplně extrémně To léto. Ale taky se mi třeba líbila ta Balada. To si myslím, že se musí líbit úplně každému. Že je úplně jedno, jak je člověk mladej, starej, jaký má názor na svět, to je tak strašně dobře udělaný, tak strašně hezký a přitom já jsem nečekala, že zrovna Balada pro banditu by mě mohla překvapit. A to jsem zrovna slyšela a na to bych chtěla jí taky, od Městského, že vlastně mají Koločavu. A je tam hudba od Javoru, což je zrovna jako hezká hudba. Já takovou hudbu teda moc neposlouchám, ale slyšela jsem, že je to moc hezký. A myslím si, že bych na to určitě chtěla. Takže to je zrovna věc, na kterou bych chtěla do Městského.

Já tě nutím to pojmenovat, ale co se ti třeba na tom Šuhajovi líbilo?

No tak strašně se mi tam líbily ty čarodějnice, jako jasně, ty byly úžasný, mělo to strašný náboj, ti herci jak skloubili to herectví se zpěvem nebo ta Gabriela Vermelho, jak tam hrála na housle. Ale já jsem z toho byla prostě nadšená, no už je to skoro rok, přišlo mi to skvělý. Čas oprášit, já půjdu s našima.

Sleduješ třeba, jak tady působí Vladimír Morávek?

Jo, to jo, nějak extrémně to jako nesleduju, spíš to nějak vnímám.

Stihlas třeba některé z těch Dostojevských, které tady dělal?

To jsem právě nestihla, to mi říkala Simona, že je strašná škoda.

On pak dělal cyklus Perverze v Čechách, což bylo České moře, Lásky jedné plavovlásky, Cirkus Havel.

Plavovlásky jsem viděla, České moře jsem neviděla, Cirkus jsem teda neviděla a to mě mrzí. Já si třeba takhle v tom programu vyberu spoustu věcí, na které bych chtěla jít a pak to nakonec stejně většinou nestihnu. Ale Plavovlásky jsem viděla a to se mi teda jako hodně líbilo. A ještě to bylo právě, jestli to byla zrovna derniéra, byla asi, protože potom byl koncert skupiny Meteor z Prahy, což byl můj první zážitek s Meteor, jsem byla úplně nadšená. Ono to bylo takový zvláštní období pro mě i v tom, že my jsme s manželem, který neumí česky jako vůbec do divadla chodit nemohli a on došel potom na ten Meteor a byl z toho taky nadšenej, mě to jako překvapilo, protože to jsou samý český písničky a byla jsem ráda, že se mu to líbí. Což mi připomíná jeden docela zajímavý zážitek, že i jeho jsem vzala do Husy na představení Kabaret Král, tam se hodně zpívalo, a já jsem mu stíhala, teda já nemám ráda, když někdo mluví v divadle, mně je to blbý, tady je to malý, lidi to může rušit, ale jsem mu vždycky potichu přeložila, co se tam řeklo a fakt se mu to líbilo, ty písničky byly taky vtipný, nakonec to bylo náročnější, než jsem čekala. Čekala jsem, že už se mnou nikdy nebude do divadla chtít a že to bylo hrozný, že to bylo česky, ale asi by šel. Strašně se nám líbil vtip s kobrou, asi bych si vzpomněla, ale ty bys nestihla vlak. (smích) Mám se vracet k těm Láskám? Já nevím, co bych k tomu řekla víc, mně se to prostě strašně líbilo a to byla mimochodem teda úplně první hra, na které jsem byla od doby, co bydlím v Brně.

Spousta lidí zmiňuje v souvislosti s Husou tu variabilitu prostoru.

A tak to je pravda. To se mi líbí, to je perfektní. Jednou je to v zrcadlovém sále, jednou ve velkém, jednou ve sklepě. Tak to je rozhodně taky zajímavý, že se člověk může vždycky pokochat. To se mi

líbí, nejvíc se mi to líbilo při tom maratonu, že to nebylo takový jednotvárný, kdy jsme chodili pořád odněkud někam. To bylo zároveň výborný, že se člověk mohl podívat do zákulisí divadla, to je takový skoro tajemný.

Myslíš si, že je tohle divadlo spíš pro mladší?

Tak nějaká babička by tady ty schody různě nevyšmatlala. A to ale musí v každém divadle nakonec, pokud to teda není jen nějaký kulturák se sedadly ve stejné úrovni. Ale tak pro úplně starý to není. Si myslím teda, že někteří staří lidi nejsou tak otevření, že by jim vadilo to pojetí těch her, že by jim to vadilo, že to není klasika, na kterou jsou lidi zvyklí. Pro nás je třeba zase klasika ta Husa, no možná, že je nebo není. Já nemám moc kamarádů, které bych vzala do divadla. Naštěstí se mi přestěhovala z Prahy ještě jedna kamarádka, se kterou jsme chodily do divadla a poznala jsem Simonu, za což jsem strašně vděčná, protože to je pro mě takový nový impulz. Já jsem v Praze vždycky organizovala, že se půjde do divadla a v Brně jsem neměla organizovat koho. Dneska jsem ty lístky a celý divadlo, na který jdeme zítra spáchala já a zase se do toho nějakým stylem dostávám. Protože v divadle si člověk nejlíp odpočine od té práce, od těch blbých čísel. (smích)

Tys zmínila, že chodíš na ty Meteory, chodíš na ně častěji nebo jsi absolvovala akorát ten jeden koncert?

No ne. Já jsem si je rovnou stáhla na youtube. Já jsem si tam dokonce kvůli tomu založila účet, abych v práci neměla takové ticho, protože jsem tam většinou sama. Heslo jsem dala všem známejm, řekla jsem jim, doplňte mi tam, co chcete, budeme to vzájemně poslouchat a jedna z věcí, proč jsem to udělala byla kapela Meteor, protože to se člověku nechce pořád vyhledávat. A na jejich koncertě jsem byla asi třikrát možná, což za rok není až tak moc, uznávám, ale oni taky nehrají zase tak často, takže to je možná každé koncert. Ale zrovna Simona je proděkanka pro vnější vztahy na Ekonomicko-správní fakultě a ta z nich byla tak nadšená, že ples ESF bude v Huse, bude asi strašně netradiční a bude to asi první ples v životě, na který já půjdu ráda, doufám, že nebudu muset jít ve večerních šatech, že se to snad tady nebude očekávat. Ale na programu je tam právě skupina Meteor, na to se všichni strašně těšíme. Já jsem strašně ráda, že Simona takto neotřele zorganizovala ples fakulty. Pro mě je to fakt velký překvapení, ona má fakt hodně ráda kulturu, ale bych nikdy nečekala, že ples ESF bude v Huse, čekala bych všechno, ale toto je dobrý, že někdo na ekonomce tohle udělá, to mám taky předsudky, že všichni ekonomové jsou strašně nudní a trapní a přitom, když si to vezmu, tak většina kamarádů v Praze je z ekonomky a jsou to lidi, které jsem měla ráda.

Impulzem k další návštěvě dalšího představení byl třeba i ten jejich koncert nebo jsi šla jen na ten koncert?

Já jsem šla vyloženě na koncert a vyloženě se Simonou, jsem ji tam vlastně vzala já. To mě vůbec nenapadlo, že jsem takhle ovlivnila vzhled plesu, ale je to fakt. Kdyby nepoznala mě, skončilo by to třeba v Městském jako loňské roky nebo Interkontinentálu. (smích)

Účastníš se i dalších mimodivadelních akcí?

Teď probíhají nějaké kulturní diskuse Žít Brno, ale jestli to dělá Husa nevím. Ale na to bych chtěla jít, ale nic jsem si o tom nezjišťovala.

Oni měli ten havlovský cyklus.

To jsem se neúčastnila. Ale to jsme si říkaly se Simonou, na co všechno půjdeme a nebyly jsme na ničem jako vždycky a byly jsme na úplně jiných věcech.

Jak rychle vybíráš představení?

To je dost různě, někdy to naplánuju, když chci domluvit víc lidí a někdy jdu. Já jsem před půl rokem asi začala chodit na flamenco a to bylo asi nejvíc, kdy jsem se dostala v pondělí do centra. Já normálně končím v práci hrozně pozdě, takže když nemám naplánovaný divadlo, tak z práce nikdy neodejdu, abych šla takhle do centra podívat se kde co jde. To jsem dělávala v Praze, tam jsem byla

hodně zvyklá chodívat sama a teď se mi to vrátilo. Tam jsem taky bydlela v centru, teď bydlím v Bystrcu a jsem ráda, že jsem ráda, člověk takhle stárne (smích). Ale to jsem začala chodit na šestou na Zelňák na flamenco a někdy jsem odešla dřív, šla si koupit lístek a šla jsem do divadla, to jsem byla zrovna poprvé v Redutě na něčem jiném než na koncertu vážné hudby. Já vůbec ráda chodím na koncerty vážné hudby. Ale tam jsem byla na Europeaně a to byl myslím zrovna popud od Simony, která mi napsala, že půjdeme do divadla. Ale i do Husy jsem chodila takhle sama.

Spojuješ návštěvu divadla s další akcí?

Tak to je už ta zodpovězená otázka jak trávím svůj čas. Buď v hospodě nebo v divadle a nejráději obojí dohromady. Já jsem většinou ráda, když vůbec stihnu začátek toho představení. Když jdu do divadla sama, tak jdu většinou rovnou domů, když mám čas předtím, tak si dám třeba pivo nebo víno a čtu si knížku, ale většinou jedu rovnou z práce, takže to se stane jen výjimečně. Ale když jdu do divadla s kamarádama, tak před divadlem to nestíhám, kdyžtak většinou jen něco na stojáka nějakýho panáka, ale to ani není potřeba, člověk se nějak do divadla těší, už to samo o sobě je ten panák k uvolnění. No ale po divadle se jde vždycky. To se mi snad ještě nestalo, pokud nás šlo minimálně dvě. Ale do hospody jdeme jen proto, že už jsme se sešli. Není to tak, že potřebujeme jít do hospody a řekneme si, že k tomu potřebujeme něco kulturního. (smích)

Tak určitě ten kulturní zážitek pak probíráte.

Probíráme, probíráme. Pokud to teda není zrovna něco tak drsného, o čem se nedá mluvit, to se taky stalo. Ale pamatuju si, i když nevím, jestli to bylo v Praze nebo Brně, že jsme došli z divadla do hospody a byly jsme všichni ticho, nás to všechny strašně vzalo.

Je pro tebe divadlo jako událost, připravuješ se na něj nějak?

Já jdu rovnou jako z práce, takže jako chodím tak jak teď. A to je třeba věc, čím je Husa specifická, mně to strašně vyhovuje. Já na sebe obvykle hodím první hadry, které někde najdu a pak takhle můžu jít do toho divadla, mně to strašně vyhovuje. Já pak jdu někam jinam, jako minulý týden na ten koncert, já to zas tak neřeším, ale říkám si, že některé lidi by to mohlo pohoršovat, ale já jsem to prostě nestíhala. Mám dojem, že tam byli všichni nastrojení, já jsem se snažila, jsem si vzala na triko ještě svetr (smích). S našima do divadla, tak to nepřichází v úvahu, protože nesnáší, že takhle chodím po domě, natož ven, natož do práce a natož do divadla.

Když jsme narazily na to oblékání. Všimáš si publika v Huse v tomhle?

Tam je to takový opravdu normální. Tak jak je člověk oblečený, tak tak jde. Já s tím vlastně mám problém jít někam tam, kde se očekává, že bude člověk oblečený líp, jít takto, že to není dobrý. Na druhou stranu si prostě někdy řeknu, ale já to chcu vidět nebo mám možnost tam jít a já vlastně ani žádný jiný hadry nemám, tak si řeknu, že je to vlastně jedno a stejně nejtrapnější budou ty, co dojdou v těch róbách. Moc to jako fakt neřeším. Je jako pravda, do Národního třeba v Praze jsem se fakt krotila. Ale já jsem si vždycky říkala, chodí tam i cizinci, tak já budu kdyžtak dělat, že neumím česky, protože ti cizinci tam můžou vždycky v čemkoliv. To tam člověk kolikrát přišel, že se fakt snažil a pak si říkal kurňa, taky jsem mohla oblíct normálně. To oblečení je ale podle mě poslední, co by člověk měl na návštěvě divadla řešit, ale to zas si budu i protiřecit, protože to si myslím já, ale zároveň pro některý lidi to může bejt fakt ta společenská událost, kdy se i nastrojí, já nevím, někdo si třeba zajde i k holiči. Když jde fakt jako výjimečně do toho divadla a jako potom opravdu jako ať to ti lidi fakt mají. Před chvílou jsem řekla, že jsou tam stejně nejtrapnější ti, co tam dojdou v róbách, ale na druhou stranu dobře, ať si v těch róbách chodí, ale ať se pak tak na mě nedívají, protože já se jim možná směju přeci pro to, ne, tak abych si to jako odůvodnila, já se jim směju třeba proto, jak se oni na mě dívají, protože kdyby tohle nedělali a byli trochu tolerantnější, že to brali, že někdo chodí do divadla každéj druhý den, tak si tam chodí pomalu jak na školní hřiště. Tak to jako přeháním, ale rozhodně by k sobě měli být lidi tolerantnější co se týče toho oblékání, protože přeci o to nejde.

Všímáš si třeba složení toho publika v otázce věku?

Tak v Huse jsou pomalu všichni mladší jak já. Jako sem tam je tam někdo, ale prostě víc je to ta naše generace. To úplně mladý publikum většinou převáží ty lidi, co jsou třeba čtyřicátníci, padesátníci. Sem tam nedej bože jako nějaký šedesátník, sedmdesátník. Jako v Huse je to strašně mladý. Naopak, když jdu třeba s našima, já s nima chodím do ochotnickýho divadla do Boleradic. Já mám ty ochotnický divadla strašně ráda, mě to strašně fascinuje, mě se to strašně líbí, já su strašně ráda, že na těch dědinách, že se vůbec něco děje. My chodíme do těch Boleradic, ale když se vyskytne někde něco jinýho, tak klidně i někam jinam, ale tam mají vyloženě divadlo, divadelní spolek a mají tam i hostující divadla a přitom jsou tam víceméně důchodci. Mamka tam pak potkává kamarády ve věku babičky a já jsem tam pak opravdu úplně nejmladší. Ti ochotníci to divadlo dělají strašně dobře podle mého názoru. Oni do toho jdou s takovou vervou, pro ně je to koníček, oni to dělají ve volném čase, pro ně to není zaměstnání a já bych třeba v životě nešla na Maryšu, ale tam jsem šla a nemyslela jsem si, že na to někdy půjdu. To je tak strašně notoricky známý, že jsem si říkala, že to nepotřebuju vidět, to bylo perfektní, oni to měli nastudovaný včetně nářečí, oni byli všichni tak opravdoví a opravdu to tak prožívali a to bylo naprosto geniální. Já jsem se fakt jako normálně rozbřečela, bylo to fakt tak strašně hezký, skutečně srdcervoucí a přitom to bylo od ochotnickýho divadla. Ale tam jsou i moderní, autora té hry jsem třeba vůbec neznala, tuším, že to byl nějaký Švéd, navíc jsem si to četla a přišlo mi to, že to bude tak strašný nebo teda strašně moderní, že se to nebude líbit ani našim a nakonec byli nadšení. Ale oni jsou nadšení ze všeho, oni když jdou do divadla, tak jsou nadšení ze všeho. Ale prostě možná jim vyhovuje jen to, že mají tu jistotu, mám divadlo, jdu, mám lístek na to místo. A taky mi říkali, že když byli někdy v Huse, jako když jsem byla asi ještě malá nebo když jsem ještě nebyla s nima, protože oni chodí s náma do divadla vlastně od malička na druhou stranu, tak oni měli strašný nervy z toho, že nemají rádi to interaktivní divadlo, když jde někdo z publika na to jeviště. Oni mi vykládali, že se takhle brali lidi z toho publika a potom to ti lidi takhle protřpěli, aby si náhodou nevybrali je, protože to nejsou moc extrovertní lidi. Možná je to teda tím, protože teď se mě na to taky ptali, když dostali ty lístky, jestli nebudou muset v té Baladě pro banditu nějak muset hrát. Jsem jim říkala, ať se nebojí, že fakt ne.

Když se vrátíme k těm zážitkům, vzpomeneš si třeba na úplně první zážitek? Jsi říkala, že vás rodiče brali do divadla, určitě jsi absolvovala nějaká školní představení.

Já jsem byla asi jediný děčko, který bylo rádo, že může jít do divadla, protože jsem na to byla zvyklá z domu. Já třeba úplně nevím, co byl první zážitek. Asi nás naši vzali na nějaké dětské představení, to se musím zeptat, ale myslím, že ne. Já, co si pamatuju první bylo Labutí jezero tady v Janáčkově divadle, to si pamatuju protože jsme nešli s rodičma všichni, ale šla jsem jen já a mamka, protože tatka řekl, že to nemusí vidět. Ale určitě jsem musela být na dětských představeních a i v rámci školy někde, ale to si prostě nepamatuju. Na té střední škole jsem chodila do divadla s našima a trochu jsem se za to i styděla, já jsem z toho měla hroznou radost, že jdu do divadla s našima, ale styděla jsem se o tom mluvit třeba před spolužákama, protože to bylo něco jako divnýho chodit do divadla. Spíš do kina na Titanic a já jsem se tomuhle pak přizpůsobila, ale jako jít do kina na Titanic, to si pamatuju dodneška jako svůj nejhorší zážitek, to bylo strašný, ale šli tam kamarádi, tak jsem tam šla s nima. Já jsem hrála na klavír a na varhany strašně dlouhou dobu, takže my jsme hodně s našima objížděli koncerty vážné hudby a naši chodili na všechny moje koncerty, kde jsem vystupovala. Takže jsme byli od našich zvyklí chodit do divadla nebo na koncerty a naši podle mě dřív vážnou hudbu rádi neměli a když začali chodit na moje koncerty, tak to nějak začali zvládat a začalo se jim to líbit.

Švandovo divadlo začlo s tím, a já bych teda byla ráda, aby s tím začli i někde v Brně, já to teď teda už nepotřebuju, vždycky jsou v takových velkých městech Praha, Brno, Ostrava cizinci a ve Švandově divadle mívali titulky k činoherním představením. Ale oni měli třeba jen k několika představením do měsíce. Takže to byl impulz pro cizince – á titulky, můžu jít do divadla. Ono to přece není divný, dyť se všichni díváme na filmy s titulčkama. Ti herci něco hrají, něco vyjadřují a k

tomu běží titulky a v tom filmu nebo televizi je to stejný, takže by to neměl být tak převratnej nápad, ale pro mě byl a to bylo jedno divadlo, kam jsem mohla s Omarem a nejen jeho, ale i jiné kamarády z ciziny. Tam bylo těžký se ze začátku trefit, ale když jsem se teď dívala na program Švandova divadla, tak už teď mají u každého představení titulky a jsou furt jediný divadlo v Praze. Tak teď se třeba jako řeší, že se sebraly částečně peníze divadlům. Já vím, že Husa asi nemá problém vyprodat své představení, ale když by i ty míň vyprodaný dala s anglickýma titulka, tak by jim to šlo. Tak co mají ti lidi dělat po večerech, když umí anglicky, můžou jít na anglicky mluvený film, ale proč by nemohli jít do divadla. Právě v Huse bylo nějaké představení zahraničního divadla, já teda nevím, co to bylo za národnost, ale oni měli nějakou hru a bylo tam napsáno, že je to mezinárodní představení a jak s tím objíždí svět a že tomu není potřeba rozumět, mě to dodnes mrzí, že jsem to třeba neviděla, protože by mě strašně zajímalo, jak to vypadalo. Bylo by moc zajímavý, kdyby tady existovalo něco takovýho, třeba jen jedno představení. Já sama vím, že když jsem byla třeba v té Sýrii, pro mě bylo strašně těžký někam jít. Já jsem tam chodila třeba do divadla a to bylo arabsky, já jsem tam šla a nerozuměla jsem tam ničemu. Mně to strašně bavilo, že to bylo jiný než u nás, oni to divadlo hrají tak jak já si tak představuju, že se hrálo divadlo ve středověku, oni jsou takoví expresivní, oni mají úplně přehnaný reakce, ale úplně extrémně. To divadlo je tam takový přehnaný, aby bylo prostě vidět, že je to divadlo. Furt si tam někdo rve vlasy a strašně u toho křičí. Já jsem poprvé nerozuměla nic, ono je to těžký, já jsem se sice arabsky učila dlouho, ale to divadlo, na kterém jsem byla, to byl monolog, to bylo o nějakém člověku, jak ztratil boty a mělo to jako nějakýj politickej podtext, ale já jsem rozuměla každý pátý slovo, jsem to nestíhala chytat. A když jsem byla podruhé, tak já jsem se učila spisovnou arabštinu a oni mluvili slangem. Ale já jsem do toho divadla chodila jako vytrvale. (smích) Oni těch divadel nemají zase tolik a tak často představení, v Damašku mají třeba Státní operu, ale tam jsem nikdy nebyla, protože za to chtěli tak nekřesťanské peníze. Ono se pořád říká, jak jsou tady drahé vstupenky, ale třeba i na západě jsou ceny úplně někde jinde, když si vezmu ty ceny, co byly v Sýrii, tak pro mě to teda bylo nedostupný. Podle mýho názoru to u nás zas tak drahý není. To může člověk začít chápat až po tom, co je někde jinde a kde jsou mnohem horší podmínky. Tady u nás si to může dovolit podle mě každý, i ten, co žije na sociálních dávkách, jít jednou za měsíc do divadla.

Když zůstaneme u těch cen, jaká cena by pro tebe už byla neúnosná?

Tak pro mě jsou třeba neúnosné už ty muzikály, na které chodí naši. Já si pořád říkám, jestli je to jako normální cena, aby se to divadlo uživilo. Nebo nemělo by takovou cenu mít třeba i Husa a nebo je to opravdu prostě ten komerční tah? Já si myslím, že ten komerční tah, protože na to ti lidi chtěou. To závisí na prioritách. Já třeba zas utrácím za cigarety, hospody a divadlo. Je to pro mě druh zábavy, někdo půjde do fitka nebo na kosmetické procedury a já prostě radši jinam a ty peníze mi za to stojí a ta neúnosná hranice? Když chce člověk něco vidět, tak za to dá i hodně peněz, ale je to otázka kam až člověk může zajít i co si může dovolit. Jako pro mě jít do divadla a dát dvě, tři stovky, i čtyři to není zase takový problém. Možná je to způsobené tím, že když jsem šla do Prahy a pak jsem přijela domů a naši se mě ptali, co jsem dělala a já jsem řekla nic, protože jsem neměla peníze a naši mi tehdy řekli, že divadlo považují za nadrámeček kapesného a když budu chtít jít kdykoliv, i kdyby to mělo být fakt drahý, tak mi na to budou přispívat, což je absolutně netypické podle mého názoru a myslím, že to bylo od našich hezký. A já jsem pak už tolik nepřemýšlela nad tím, jestli do toho divadla půjdu nebo nepůjdu, jakmile přestal být člověk takhle závislý.

Vzpomeneš si ještě na něco dalšího, cos v Huse viděla? Morávek měl teď nově Leoše.

Jo, to vím. Ta moje kamarádka, co byla v Brně chodila snad do Reduty na diskuse o Leoši Janáčkově a mně připadne, že na to ta Husa navázala. A to jsem právě neviděla proto, že z toho Simona byla strašně zklamaná z toho představení a ani jsem neuvažovala, že na to půjdu. A pak jsem četla nějakou recenzi o tom, jak dopadlo hodnocení divadelních představení snad za rok 2011. Víam, že Europeana byla 4. a Janáček, kterého jsem neviděla, byl 3. a první dvě byla pražská, tak mě to překvapilo.. Ale i špatná představení se mají vidět, já jsem taky ráda, že jsem viděla 2+1, ono je potřeba vidět i to, co se ti nelíbí, není normální trefovat jen na to, co se člověku líbí.